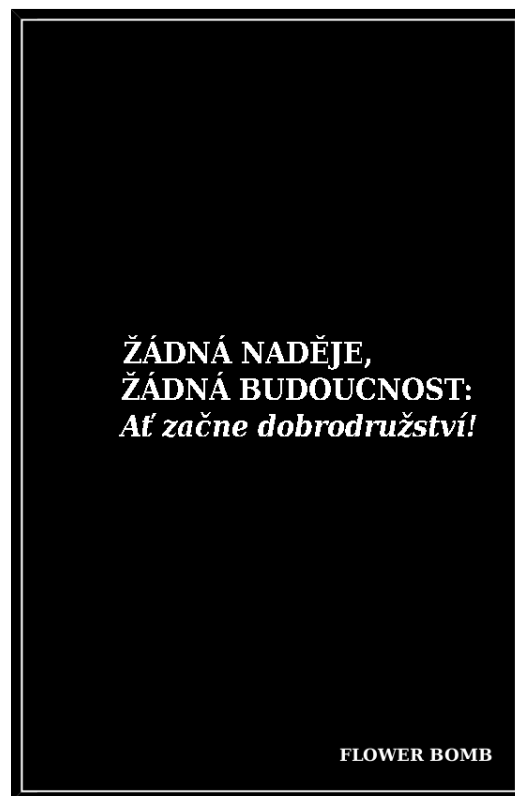

Žádná naděje, žádná budoucnost: Ať začne dobrodružství!

Flower Bomb

2019

Obsah

Žádná naděje, žádná budoucnost: Ať začne dobrodružství!	4
---	---

Toto psaní je věnováno mému milému příteli Milesovi "Art Phoenix" a také je vzpomínkou na:

Patnáctiletého italského individualistického anarchistu jménem Anteo Zamboni, který přišel o život během pokusu o zastřelení Benita Mussoliniho v Bologni dne 31. října 1926.

&

Japonského anarchistu a nihilistu jménem Fumiko Kaneko, usvědčeného ze spiknutí a zabití členů japonské císařské rodiny a vězněného až do roku 2006, kdy si vzal svůj vlastní život.

Slunce, měsíc a hvězdy nečekají; bombardují oblohu jejich přítomností. Tsunami neváhá; oznamuje smrtící rachot před zničením. Tak proč mám čekat? A na koho čekám? A na koho čekají? Budoucnost je bůh, poslouchaný na úkor okamžitých tužeb, ve snaze zajistit si členství ve vzdálené neexistující utopii.

Budoucnost je hologramová projekce snů a příslibů, které jsou současností odmítnuty. Pro politiky a další autoritáře hledající dlouhodobou nadvládu, je budoucnost často společensky využívaná k vykořisťování strachu ze života v okamžiku. Budoucnost domestikuje divokou touhu a omezuje její schopnost prozkoumat spontánní, nepředvídatelné zážitky.

Dnes je tady, právě teď jako prázdné plátno, které zve mou imaginativní, destruktivní tvořivost. Odvážuji se snít větší než vězeňský svět materiálního bohatství, módních trendů a workerismu? Mám se oddávat divokému hédonismu proti monolitu kolektivizované mizérie? Ano! Proti evangeliu budoucnosti, má anarchie je nepokojná oslava! Budoucnost je protikladná vůči jakémukoli divokému povstání, které odmítá politizovanou stagnaci. Když řeknu „zpolitizovaná stagnace“, odkazuji na politiku „čekat, až čas dozraje“. Když řeknu „divoké povstání“, mám na mysli upřednostňování okamžitého útoku zakořeněného v individualistovi, v neomezené touze po svobodě. Levice se těší z dlouhodobých akademických debat a pokusů o předefinování revoluce v omezeném rozsahu civilizované společnosti. Působí jako nová ústava pro budoucí společnost, stále rozšiřují politicky korektní terminologie, které se budou učit a zapamatovat si je s neustále se měnícími metodami „výchovy“ „lidí“. A pak je tu soutěž ve skupině a mimo skupinu, olympijské hry útlaku a politika identity nejnižšího společného jmenovatele. Uvažuji o celé této politizované stagnaci. Více času a energie je dáno do ideologického konstruování dokonalé budoucí utopie, než do útoků na stávající vězeňskou společnost.

Tyto typy (vyčerpávajících) diskusí podněcují moji touhu po divokém experimentování a ilegálním dobrodružství. Když já mluvím o „divokosti“, mám na mysli jedinečné složitosti individuální zkušenosti a emoce, vzpírající se politicky omezenému analytickému měření. Když mluvím o „ilegálním dobrodružství“, mám na mysli plný individuální růst a sebeosvobození za hranicemi zákona a řádu.

Moje divokost je definována individualismem zrozeným stykem anarchie a nihilismu; nemůže to být zajato a omezeno sociálně konstruovanými identitami ani bídou levičácké ideologie. Nezákonnost mé divoké vzpoury proti průmyslové civilizaci ze mě dělá komplice všech divokých bytostí, které zuřivě odmítají sociální domestikaci. Moje divokost je zkoumání dobrodružných kriminálních životních zkušeností, anti-workeristické anarchie. Moje zkušenosti jsou jedinečné, stále se mění a rozbíjí na kusy předpoklad, že mohou být definovány založením na identitě s jakýmkoli konkrétním členstvím ve skupině. Považuji politiku identity za směšnou, glorifikující oběti a reprezentaci. Spíše než se podílet na honosné úloze policie identity, já si vezmu za cíl destrukci mentálního vězení mé vlastní třídy, rasy a přiřazeného genderu.

Rovněž se vysmívám autoritě psychiatrie s poukazem na negativa standardizace chování. V očích neurotypické společnosti jsem zkurvený blázen, ale v očích šílenců, jsem naživu a v pohodě! Šílený / bláznivý je socioekonomická past, která kriminalizuje antisociální chování a vydělává na emocionálním utrpení. Se zkušenostmi z uvěznění v psychiatrickém zařízení a odmítnutím jejich léků, zůstávám mimo podřízení: pro mě není lék na deprese, které vyvolává civilizovaná společnost. Neexistuje žádný předpis

napravující moji nepřátelskou neslučitelnost s kolektivizovanou podřízeností. Odmítám upokojit svou nenávisť autority a této civilizované společnosti, která ji udržuje.

Někteří by mě dokonce povzbudili, ať se oddávám kultuře intoxikace, která strhává střízlivý okraj reality. Ale je to střízlivost, kterou se vyzbrojuji proti poslušnému obvyklému pohodlí toxického úniku. Toto není nic než koloniální establishment, který chce podrobit mou divokost závislostí nebo obvyklou opilostí. Moje střízlivost je divokým, zapříspěhlým nepřítelem průmyslové civilizace.

Žádná naděje, žádná budoucnost: Ať začne dobrodružství!

Nechci vytvářet nové teorie ani více analýz k filtrování světa; chci zničit ideologické řetězce, zakazující prožívat věci přímo. Nechci vytvářet manuál pro jiný svět; chci zažít utopii, tady a teď

To, co odlišuje levičáctví od mé nihilistické anarchie, je touha obejmout přítomnost jako nejlepší čas na útok a vedení individualistické války proti veškerému vládnutí a sociální kontrole. Zatímco stoupenci levice tráví roky ve vysokoškolských učebnách pokusy o to učinit levičáctví stravitelným pro „masy“, někteří nihilističtí jedinci vysílají kouřové signály sabotáže, solidárně s ostatními, kteří v noci nasazují kuklu. Během ničení, tito jednotlivci tvoří neformální síť divoké vzpoury po celém světě. Zanechávají za sebou řetězky strachu a internalizovaných obětí.

Dokonce i v době prezidentství Trumpa se „masy“ musí ozbrojit a svrhnout establishment. Zatímco anarcho-levicoví organizátoři propagují své skupiny v konkurenční soutěži o popularitu, fašismus, bída a policie se pouští do násilí. Individualizované spontánní roztržky s civilizovaným řádem definují válku, která téměř vždy podkopává státní infiltraci a management. V transformaci sociálního anarchismu v divoké povstání, se anarchie stává anti-politickým životem ilegalismu přístupným každému, kdo má odvahu být zasraně divoký.

Autoritářští „revolucionáři“, kteří nesou komunistické bible naplněné „lepšími budoucnostmi“ jsou parta predátorů, odrazujících od individualistického sebeurčení a cílí na ty nejvíce náchylné k pojmům jako „naděje“ a „společenství“. Jedinec je veden k tomu, aby věřil a vybral si stranu uvnitř binárního pohledu na svět: najít šťastnou budoucnost prostřednictvím bohatství kapitalismu nebo najít šťastnou budoucnost v komunistickém společenství.

Budoucnost obou je pro mě stejným příznakem jako autoritářská síla vyžadující jejich vytvoření; odmítám vydržet roky námezdního otroctví v naději na budoucí finanční zabezpečení v kapitalismu. Stejně tak odmítám odevzdat své současné dny budování komun v naději na budoucí komunistickou utopii.

Moje anarchie nemůže být definována ani kapitalismem, ani komunismem: je to opovrhování oběma. Moje aktivity nevyžadují motivaci pro žádnou budoucí utopii, pouze osobní posedlost současným neovladatelným, nepodřízeným životem. Můj hněv a opovržení pro tuto techno-industriální noční můru motivuje moje akce. „Komuna“ vyžaduje výměnu mého individualismu za členství a jako stroj vyžaduje můj volný čas i energii pro jeho údržbu.

Vysmívám se všem těm Tiqqunistům, Neviditelnému výboru a jejich žákům pokoušejícím se o uvedení na trh povstání pro „masy“. Jejich „příručka terorismu“ je pouze biblickým textem, který se prezentuje jako „pravda“, kterou jsou lidé „nuceni si vybrat“, pokud touží po něčem jiném, než je dnešní svět. Toto nadměrné zjednodušení úmyslně vymaže ty, kteří směřují sílu jejich individualismu k emancipační destrukci, místo aby se vzdali, aby „znovu vytvořili podmínky jiné komunity.“

Jak to vidím já, nikdo jiný než já není kvalifikovanější pro určování a získávání mé svobody. Jsem zodpovědný za svůj vlastní život, svobodu i nezbytný útok při získávání obou a neupadám přitom do závislosti, která umožní autoritativní, sociální hierarchii normalizovat mou vlastní bezmoc.

Pro mnoho lidí je individualistický potenciál obtížně prozkoumatelný kvůli přítomnosti ohromného počtu mechanistických sociálních rolí a identit, které vyžadují odevzdání. Je to opravdu tak překvapivé, že mnoho lidí má potíže s představou sebe samých jako nezávislých a soběstačných? Mnoho z toho, co se v USA šíří jako „anarchismus“, vychází z kolektivistického pohledu, který se prezentuje „společen-

stvím“, „hnutím“ nebo „komunou“ spíše než individualistickou silou. Je to opravdu překvapivé, že tolik sebeurčených anarchistů bojuje s nepocitěním dostatečných motivací na akci, pokud nejsou spojeni se skupinou, organizací nebo hnutím?

Anarchistická nihilistická kritika organizace může být shrnuta jako napětí mezi jednotlivcem a kolektivem. Jistě, budu první, kdo řekne, že něco jako J20 černý blok, který zuřil v ulicích, byl pekelně zábavný čas! Chápu, že existuje síla, vzpurné vzrušení a dokonce někdy i bezpečnost v počtech. Také si uvědomuji podporu dělající zázraky pro vzájemnou pomoc a to více způsoby, než mohu vyjmenovat. Ale co ta stejná síla, vzpurné vzrušení a bezpečnost v individualizovaných útocích osamělých vlků?

Neexistuje žádná síla poznání, že v každodennosti mohou být příležitosti k přímé akci bez nutnosti zabítí policíí nebo nějakého morálního pobouření? Neexistuje žádné vzrušení při osobním experimentování tajných činností, nával adrenalinu při útěku z místa činu nebo bezpečnost v plánovaném postupu, kdy a kde to policie nejméně očekává? Proč čekat na další demonstraci, policejní střelbu, prezidentské volby nebo zasedání? A tak zatímco pomoc druhých může potenciálně posílit něčí zkušenost, je tu spousta poznaných osobních zkušeností s prováděním vlastního individualizovaného útoku. Vše, od plánování, přes kontrolu paniky a dokončení úkolu je pocíťováno odlišně.

S individualistickým útokem není aktér odcizen akci. Všechno je hodnoceno přímo, osobně a okamžitě. Útok se pak stane přímým vyjádřením individuality. Bez ideologického vedení budoucí utopie nebo vyšší moci a bez motivace kolektivní identity, se jedinec stává současně katalyzátorem a tvůrcem anarchie. Bezohledný světonázor, který člověka drží, je jen tak silný, jak je silná jejich přilnavost. Ztročení něčí existence je pouze tak silné, jak je silná individualizace podřízení.

Jedna věc, která přijde na mysl, když mluvíme o tvorbě anarchie, je jedinečnost. Vztah jednoho k jeho činnosti je vždy unikátní, lišící se od jiných. Ze strategického hlediska existuje jedinečnost v zážitcích útoků osamělých vlků. Dokonce strukturované útoky „fantomových buněk“ prováděné malými skupinami důvěřujícími si jednotlivci, nabízejí jedinečný pohled na přímou akci. Ve srovnání s masovou demonstrací s krátkodobým ničením majetku (což naneštěstí často končí policejním zásahem a hromadným zatýkáním), můžeme zkoumat, jak úspěšné akce ALF (Animal liberation front) a ELF (Earth liberation front) využívají model spontánních a nepředvídatelných útoků. Ale ALF a ELF jsou jen ty lepší známé úspěchy a nezahrnuje to všechny úspěšné útoky jednotlivců. Tyto individualizované útoky těžší z toho, že jich bude provedeno co nejvíce, náhodným a nepředvídatelným způsobem, zatímco to ukazuje i odvahu a sílu jakou jeden odhodlaný jedinec může mít. Formálně organizovaná hnutí, která vyžadují masovou mobilizaci a čas na „vzdělání“ jsou marné; spolu s formálně organizovanými milicemi padají do pastí předvídatelnosti a infiltrace.

Společensky vzato, osobní jedinečnost je častěji obávaná, než přijímaná. Pokud nemůžete být kontrolováni, masifikováni nebo zcela vyloučeni, jedná se o hrozbu pro kontinuitu stanovené sociální identity. Rozpad kontroly a stability často u autority vyvolává paniku. Individualismus, který odmítá logiku podřízení, je při zkoumání osobního potenciálu neomezený. Tento neovladatelný potenciál ohrožuje kolektivizované zabezpečení sociální kontroly a předvídatelnosti. Podobně jako strategie spontánního útoku, touha vyzbrojená chaosem jako divočina, kterou se snaží civilizace domestikovat; je odhodlaná a odolná.

Když slyším lidi říkat „Máme plán na lepší svět“, ve smyslu budoucnosti, zajímalo by mě, jestli zvažují tu pravděpodobnou možnost, že ten svět nikdy neuvidí. A pokud mluví za ostatní, jak to politici dělají, chci vědět, kdo skutečně zažije tento lepší svět. Je toto „plán na lepší svět“ - předurčený model pro budoucnost lidí, se kterými architekti nemají žádné vztahové spojení? Já nemám žádnou touhu navrhovat a prosazovat z dálky předem konstruovaný model žití s lidmi. Jak pro sebe očekávám tady a teď, každý, kdo existuje mimo můj vlastní život, má nárok na vlastní individuální působení.

Pro mě je tento zasraný svět, ve kterém v současnosti existuji, jediný svět, který uvidím. Nemám iluze stárnutí a cestování po vysokých školách, abych přednesl projevy o anarchii. Ani jezdění vlaky ve věku 80 let, přilepení k televizi v domově důchodců nebo skládání puzzle. Pravděpodobně zemřu v mládí a neuvidím „lepší svět“ ani masové povstání, které by nezaložilo další autoritářský režim místo

současného. Myslím, že někteří by řekli, že je to „beznaděj“ často spojená s nihilismem. Pro mě je to ale realistické hodnocení světa, ve kterém v současné době žiji.

Tato realita, jakkoli skličující, motivuje mou touhu učinit můj život co nejradostnějším a naplňujícím skrze divokou vzpouru! Moje beznaděj mě neparalyzuje strachem nebo depresí; já to oslavím s hysterickým smíchem a extází navzdory pochodu smrtící civilizace. Ozbrojuji své touhy s naléhavostí žít proti společenskému řádu monotónnosti a pokojnému zotročování. Spát pod hvězdami, cítit slunce a vánek s každým vlasem na mém těle, poslouchat noční rozhovory hmyzu, stát se divokou bytostí...

Všude kolem mě jsou rozptýleny sociální projevy domestikace a kontroly, politika strachu, která posiluje jednotlivé architekty, kteří to vše konstruují. Proto mě obklopují i příležitosti na kreativní destrukci (nebo destruktivní tvořivost)! Tak proč čekat?

Můj individualismus, nihilistický a anarchistický, je ztělesněním věčného ničení a kreativity. Život, který chci, je ten, který vytvářím tady a teď. Prostřednictvím osobního zničení všeho, co mě ovládá. Má svoboda je zakoušená tvořivost. Můj život je moje utopie, která se nachází tady a teď, definovaná jako můj dárek, hravá neukázněnost, která činí budoucnost zbytečnou.

Zatemnit, aby se stalo světlem beznaděje, urychlit emancipaci z okovů stagnace, vytvořit vzrušující život hédonistické vzpoury proti sociální konformitě sebezničení, divoké povstání je individualistická oslava, říká rekultivaci společenského života, že nemůžu být v dusivé poslušnosti k budoucnosti.

Flower Bomb
Žádná naděje, žádná budoucnost: Ať začne dobrodružství!
2019

Získáno 17. 4. 2023 z <https://kronika.noblogs.org/>
Text v anglickém jazyce vydalo nakladatelství Warzone Distro v roce 2019,
warzonedistro.noblogs.org, warzone_distro@riseup.net; Český překlad a vydání zajistilo
nakladatelství Subverze v lednu 2020, subverze.noblogs.org, subverze@riseup.net

anarchistickaknihovna.org